

Latvijas Republikas Senāts

SPRIEDUMS

Rīgā 2022.gada 17.maijā

Tiesa šādā sastāvā: senatori Līvija Slica, Diāna Makarova, Valters Poķis

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „Vienotais norēķinu centrs” pieteikumu par Patērētāju tiesību aizsardzības centra 2017.gada 10.novembra lēmuma Nr. 25-pk atcelšanu un mantisko zaudējumu 15 102 *euro* apmērā atlīdzināšanu, sakarā ar SIA „Vienotais norēķinu centrs” kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2019.gada 12.jūlija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Patērētāju tiesību aizsardzības centrs (turpmāk – centrs) vērtēja SIA „Vienotais norēķinu centrs” (turpmāk – pieteicēja) īstenotās komercprakses, atgūstot parādus no patērētājiem par labu AS „Pilsētas zemes dienests” (turpmāk – pakalpojuma sniedzējs), atbilstību Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma un Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma prasībām. Ar centra 2017.gada 10.novembra lēmumu Nr. 25-pk (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) patērētāju kolektīvo interešu pārkāpuma lietā pieteicējai uzlikts pienākums izbeigt negodīgu komercpraksi, kuras ietvaros: pieteicēja veic parāda atgūšanas darbības pakalpojuma sniedzēja vārdā vai uzdevumā, pieprasot vai aicinot patērētājus izpildīt piespiedu zemes nomas maksājuma saistības, ja starp pakalpojuma sniedzēju un patērētāju nav noslēgts tiesisks darījums, vai attiecībā uz konkrēto strīdu nav stājies spēkā tiesas nolēmums, kas pamato pieprasītās maksājuma saistības; pieteicēja pirmreizējiem paziņojumiem par parādu pievienojusi jautājumu/atbilžu lapu, kas satur nepatiesu un maldinošu informāciju saistībā ar parāda veidošanās cēloņiem, tā aprēķiniem, neapmaksas sekām un patērētāja pienākumu veikt maksājumus; pieteicēja sniedz maldinošu informāciju patērētājiem par konkrētas judikatūras esību. Ar pārsūdzēto lēmumu pieteicējai uzlikts naudas sods 2000 *euro* apmērā.

[2] Pieteicēja vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un mantisko zaudējumu 15 102 *euro* apmērā atlīdzināšanu.

[3] Administratīvā apgabaltiesa ar 2019.gada 12.jūlija spriedumu noraidīja pieteicējas pieteikumu. Apgabaltiesas spriedums, tostarp pievienojoties pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai, pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[3.1] Pieteicēju saista Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 4.panta pirmajā daļā noteiktais pienākums ievērot negodīgas komercprakses aizliegumu. Savukārt no Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 25.panta ceturtās daļas 6.¹punkta izriet, ka centra funkcijās ietilpst negodīgas komercprakses un reklāmas uzraudzība. Minētā centra funkcija ir konkretizēta Ministru kabineta 2006.gada 1.augusta noteikumu Nr. 632 „Patērētāju tiesību aizsardzības centra nolikums” (turpmāk – noteikumi Nr. 632) 4.11.apakšpunktā.

[3.2] Pierādījumi lietā apstiprina, ka pieteicēja ir vērsusies pie daudzdzīvokļu dzīvojamo māju dzīvokļu īpašniekiem zemes īpašnieka interesēs un nosūtījusi paziņojumus. Paziņojumiem pievienotas „Atbildes uz biežāk uzdotajiem jautājumiem” par piespiedu zemes nomu, kā arī personas tiek aicinātas samaksāt zemes nomas maksas parādu par 2008., 2009. un 2010.gadu 21 dienas laikā no paziņojuma sagatavošanas dienas. Minēto dokumentu kopums liecina, ka pieteicēja ir uzsākusi parāda atgūšanas procesus ārpustiesas kārtībā un šīm tiesiskajām attiecībām ir pamats piemērot Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma normas.

[3.3] No Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 4.panta pirmās un trešās daļas izriet, ka centrs ne tikai veic uzraudzību, bet arī ir tiesīgs pieņemt lēmumu, uzliekot pienākumu likuma pārkāpumu izbeigt. Pārsūdzētais lēmums tiesisko seku ziņā ir attiecināms uz visiem patērētājiem, kurus skar pieteicējas īstenotā negodīgā komercprakse.

[3.4] Pieteicēja zemes nomas maksājumu atgūšanu veikusi tieši kā parādu ārpustiesas atgūšanas pakalpojuma sniedzējs. Tādējādi centram ir kompetence pārbaudīt šāda pakalpojuma sniedzēja darbības atbilstību Negodīgas komercprakses aizlieguma likumam un Parādu ārpustiesas atgūšanas likumam.

[3.5] Pārsūdzētajā lēmumā pamatoti secināts, ka pieteicējas īstenotā komercprakse bijusi negodīga, proti, profesionālajai rūpībai neatbilstoša, kas būtiski negatīvi ietekmē patērētāju ekonomisko rīcību.

Paziņojumos iekļautās tiesību normas ir attiecināmas uz patērētāja un zemes īpašnieka tiesībām un pienākumiem, bet nav uzskatāmas par tiesisku pamatu, lai par parādu atzītu konkrētos pieprasītos maksājumus Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 1.panta 1.punktā noteiktās parāda definīcijas izpratnē un attiecīgi pieteicējai būtu tiesības tos piedzīt ārpustiesas kārtībā.

Pakalpojuma sniedzēja kā zemes īpašnieka un uz tās esošo dzīvojamo māju dzīvokļu īpašnieku starpā brīdī, kad pakalpojuma sniedzējs nodeva un pieteicēja uzsāka atgūt parādus no patērētājiem ārpustiesas ceļā, zemes nomas līgumi nav noslēgti un pušu starpā nav spēkā stājies tiesas spriedums, kurā šīs attiecības ir konstatētas un noteiktas to būtiskās sastāvdaļas. Līdz ar to atbilstoši tiesību normām un Senāta judikatūrai pieteicējas pieprasītie maksājumi dzīvokļu īpašniekiem nevar tikt piedzīti ārpustiesas kārtībā. Tādējādi centra argumenti par to, ka pieteicēja nav ievērojusi Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 1.panta 1.punktu un 7.panta pirmās daļas 4.punktu, ir pamatoti.

Centrs pamatoti secinājis, ka paziņojumos norādītajos tiesību aktos nav noteikts piespiedu zemes nomas maksas samaksas termiņš. Pieteicēja atsauca uz Civillikuma 2142.pantu. Minētā tiesību norma ir privāttiesiskās attiecības regulējoša un neizslēdz nepieciešamību apspriest līguma noteikumus.

Centrs pamatoti pieņēmis lēmumu par negodīgas komercprakses pārtraukšanu. Patērētājs, uzskatot, ka pieteicējas darbība ir tiesiska, varēja pieņemt tādu lēmumu par rīcību saistībā ar saņemto paziņojumu, kādu viņš citādi nebūtu pieņēmis, proti, veikt pieprasītā maksājuma samaksu, neizvērtējot tā pamatotību.

[3.6] Pārsūdzētajā lēmumā pamatoti secināts, ka pieteicējas īstenotā komercprakse bijusi negodīga, proti, maldinoša. Tās ietvaros patērētājiem sniegta informācija saistībā ar parāda veidošanās cēloņiem, tā aprēķiniem, neapmaksas sekām un patērētāja pienākumu veikt maksājumus, kā arī norādīta maldinoša informācija par tiesu praksi un judikatūru.

Pamatots ir centra secinājums, ka saturiski un juridiski sniegtā informācija, tostarp „Atbildes uz biežāk uzdotajiem jautājumiem par piespiedu zemes nomu”, ir vienpusēja un dzīvokļu īpašniekus maldinoša.

Pieteicēja dzīvokļu īpašniekiem sniedz plašu, bet tendenciozu informāciju, tostarp par zemes nomas maksas strīdos izveidojušos judikatūru, piemēram, <http://www.credireg.lv/spriedumi.htm>, <http://tiesuprakse.weebly.com>, <http://manas.tiesas.lv> u.c., norādot konkrētu tiesu spriedumu numurus. No informācijas izriet, ka dzīvokļa īpašniekam nav citas iespējas, kā vien apmaksāt nosūtīto „rēķinu”, pretējā gadījumā to sagaida papildu izdevumi saistībā ar tiesvedību, kurā nepārprotami saskaņā ar stabilu tiesu praksi ir jau zināms „rezultāts”, proti, prasītājam labvēlīgs.

Pieteicējai nav aizliegts atsaukties uz konkrētajiem nolēmumiem, bet ir aizliegts sniegt maldinošu informāciju, proti, tādu, kas ir selektīvi atlasīta un tendenciozi satur tikai informāciju par tām lietām, kurās taisīts nolēmums par labu zemes īpašniekam, radot patērētājam iespaidu, ka tam nebūtu iespējams gūt sev labvēlīgu tiesas spriedumu.

Pieteicēja ir sniegusi maldinošu informāciju patērētājiem par konkrētas judikatūras esību, kaut arī vairākos jautājumos pastāvēja pušu viedokļu atšķirības un tiesu prakse strīdīgajos jautājumos vēl veidojās. Šāda pieteicējas prakse varēja ietekmēt patērētāja ekonomisko rīcību, kas būtu vērsta uz paziņojumā norādītā parāda samaksu, kaut arī parāds, iespējams, nemaz nav aprēķināts pareizi (piemēram, saistībā ar noilgumu). Pakalpojuma sniedzējs ar prasībām par parāda piedziņu pret dzīvokļu īpašniekiem, pret kuriem bija uzsākts arī parāda ārpusstiesas atgūšanas process, tiesās vērsās tikai no 2017.gada marta.

[3.7] Pieteicējai uzliktā soda nauda ir pietiekami bargs sods. Proti, pieteicējai soda nauda procentuālā izteiksmē piemērota tuvu tiesību normā paredzētajam maksimālajam tās apmēram (pieteicējai piemērota soda nauda 8,83 % apmērā no pēdējā apstiprinātā finanšu pārskata gada neto apgrozījumu).

Centrs pamatoti norādījis, ka, nosakot sodu, būtiski, ka pieteicējas īstenotās negodīgās komercprakses skarto patērētāju skaits ir ievērojams, tāpat būtisks ir arī apstāklis, ka pieteicējas negodīgā komercprakse tika īstenota attiecībā uz piespiedu zemes nomas pakalpojumu, proti, tādu pakalpojumu, kuru patērētājiem nav iespējams aizstāt ar citu līdzvērtīgu pakalpojumu, izvēlēties citu pakalpojumu sniedzēju, kā arī minētais pakalpojums skar tādu īpašu un sociāli nozīmīgu objektu kā patērētāja mājokli. Centrs ir izvērtējis arī pārkāpuma izdarīšanas apstākļus, pieteicējas rīcību un to, vai veikti nepieciešamie pasākumi, lai nodrošinātu šo normatīvo aktu ievērošanu.

[3.8] Pārsūdzētajā lēmumā pieteicējai ir uzlikts pienākums izbeigt parāda atgūšanas darbības pakalpojuma sniedzēja vārdā vai uzdevumā, ja starp pakalpojuma sniedzēju un patērētāju nav noslēgts tiesisks darījums, vai attiecībā uz konkrēto strīdu nav stājies spēkā tiesas nolēmums, kas pamato pieprasītās maksājuma saistības.

Ņemot vērā, ka pārsūdzētais lēmums ir pieņemts 2017.gada 10.novembrī, secināms, ka tajā ietvertais pienākums izbeigt pieteicējas īstenoto negodīgo komercpraksi nevar radīt pieteicējai zaudējumus, jo, kā apgalvo pieteicēja, tā jau kopš 2017.gada 28.februāra nav sniegusi parāda ārpusstiesas atgūšanas vai citus pakalpojumus. Līdz ar to nav konstatējama

cēloņsakarība starp pārsūdzētā lēmuma darbību un pieteicējas norādītajiem zaudējumiem. Arī tiesas sēdē pieteicēja neiesniedza pierādījumus, kas apstiprinātu mantisko zaudējumu rašanos.

Pieteicējai nav liegts nodarboties ar konkrēto komercdarbības veidu, attiecīgi ievērojot Parādu ārpusstiesas atgūšanas likuma un citos normatīvajos aktos noteiktās prasības. Līdz ar to lietā nav konstatējami zaudējumu atlīdzināšanas priekšnoteikumi.

[4] Pieteicēja iesniedza kasācijas sūdzību par apgabaltiesas spriedumu, norādot turpmāk minētos argumentus.

[4.1] Tiesa nepamatoti uzskata, ka kreditoram nav tiesību piedzīt zemes nomas maksas parādu vai pat paziņot dzīvokļu īpašniekiem par zemes nomas maksājumu, pirms ir panākta vienošanās ar dzīvokļu īpašniekiem vai arī maksāšanas pienākums ir noteikts ar tiesas spriedumu. Šāds uzskats ir pretrunā ar Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 17.⁴panta ceturto daļu un jaunāko Senāta tiesu praksi un judikatūru un pārkāpj dzīvokļu īpašnieku tiesības.

[4.2] Spriedumā ir kļūdaini konstatēts, ka pieteicēja ir pieļāvusi profesionālajai rūpībai neatbilstošu, tātad negodīgu komercpraksi. Spriedumā ir kļūdaini konstatēts, ka pieteicējas komercprakse ir bijusi maldinoša.

Tiesa ir pārkāpusi nevainīguma prezumpciju, jo lietā nav pierādījumu par faktiski pieļautu tiesību normu pārkāpumu vai to, ka it kā neatļautā rīcība neatbilstu rīcības izdarīšanas laikā spēkā esošajām tiesību normām un to vispārpieņemtai piemērošanas praksei. Piemērojot sankciju un ievērojamu naudas sodu, nav ņemta vērā piemērojamo tiesību normu jēga un mērķis, nav samērotas nedz pieteicējas tiesības un pienākumi, nedz arī parādnieku tiesības saņemt tiem nosūtīto informāciju.

Tiesa lietā ir nevis centusies noskaidrot objektīvo patiesību, bet ir apzināti ignorējusi tiesiskos un faktiskos apstākļus, kādi tie bija 2017.gada 6.februārī, it kā izdarīto pārkāpumu pamatojot ar tiesiskajiem un faktiskajiem apstākļiem, kas radušies vēlāk.

Pieteicējas it kā pieļautie pārkāpumi un sniegtās informācijas maldinošais raksturs ir pierādīts ar tiesas nolēmumiem, ar kuriem mainīta 2017.gada sākumā spēkā esošā judikatūra un kas stājušies spēkā pēc tam, kad pieteicēja nosūtīja informāciju par maksājamo nomas maksu dzīvokļu īpašniekiem. Pieteicēja ir sodīta par to, ka nav ņēmusi vērā tiesību normu piemērošanas izmaiņas, kas tiesu praksē notika pēc 2017.gada februāra.

[4.3] Spriedumā ir kļūdaini konstatēts, ka pieteicējas it kā pieļautais pārkāpums ir bijis ilgstošs. Lai arī tiesa atzīst, ka visi paziņojumi nosūtīti vienā dienā (2017.gada 6.februārī), negodīga un maldinoša komercprakse iestādes un tiesas ieskatā esot veikta ilgāku laiku.

No sprieduma nav saprotams, kā tiesa ir nonākusi pie slēdziena, ka ilgstošs pieteicējas pieļauts tiesību normu pārkāpums (objektīvā puse) ir izpaudies, trešajām personām (advokātam un Tiesu administrācijai) interneta lapā publicējot spēkā stājušos Senāta nolēmumus.

[4.4] Spriedumā ir rupji pārkāpts *in dubio pro civis* princips, tiesai pieteicējai nelabvēlīgo tiesas nolēmumu pamatojot ar strīdīgiem apstākļiem, kas daļēju noregulējumu ir guvuši tikai tagad (faktiski nav ieguvuši), proti, nav ņemti vērā faktiskie apstākļi laikā, kad it kā pieļauts pārkāpums, par kuru piemērotas sankcijas.

Tiesas secinājumi, ka pieteicēja pieļāvusi negodīgu komercpraksi, nav pierādīti ar attiecīgiem pierādījumiem. Spriedumā tendenciozi ir atspoguļota tā judikatūras daļa, kas ir mainījusies kopš paziņojumu nosūtīšanas, neņemot vērā faktiskos un tiesiskos apstākļus, kādi tie bija paziņojumu izsūtīšanas dienā.

[4.5] Tiesas procesā ir būtiski pārkāptas Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 92.pantā un Eiropas Padomes Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības

konvencijas 6.panta pirmajā daļā un trešās daļas „a” un „c” apakšpunktā nostiprinātās pamattiesības – tiesības uz taisnīgu tiesu. Lietā nav ar spēkā esošiem dokumentiem pierādīts, ka pieteicēja būtu ilgstoši veikusi darbības, kas būtu kvalificējamās kā profesionālajai rūpībai neatbilstoša vai maldinoša komercprakse. Spriedums ir balslēts uz pieņēmumiem, kas nav pārbaudīti, kā to prasa Administratīvā procesa likuma normas.

[5] Centrs paskaidrojumā par kasācijas sūdzību norāda, ka tā nav pamatota.

Motīvu daļa

[6] Pieteicēja lūdz lietu izskatīt mutvārdu procesā, jo uzskata, ka lietas izskatīšana rakstveida procesā nenodrošinās lietas vispusīgu un objektīvu izskatīšanu.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 339.panta pirmajai daļai lietu kasācijas instancē izskata rakstveida procesā. Tas nozīmē, ka tā ir kasācijas instances tiesas prerogatīva noteikt lietas izskatīšanu mutvārdu procesā, un tiesai nav saistošs procesa dalībnieka lūgums.

Senāta praksē konsekventi atzīts, ka lietas izskatīšana tiesas sēdē ir lietderīga gadījumos, kuros no lietā esošajiem dokumentiem nevar gūt vispusīgu un pilnīgu priekšstatu par izskatāmo jautājumu, savukārt, ja lietas materiāli ir pietiekami izskatāmā jautājuma izlemšanai, tad mutvārdu process parasti nav lietderīgs (*Senāta 2020.gada 8.decembra sprieduma lietā Nr. SKA-27/2020 (ECLI:LV:AT:2020:1208.A43010215.2.S) 6.punkts*).

Senāts atzīst, ka lietā esošie materiāli sniedz pietiekamu priekšstatu par lietā risināmajiem tiesību jautājumiem, kā arī kasācijas sūdzībā ir sniegti izvērsti iebildumi par apgabaltiesas spriedumā norādītajiem argumentiem. Līdz ar to lietas izskatīšana mutvārdu procesā nav lietderīga.

[7] Pieteicēja, atsaucoties uz Administratīvā procesa likuma 193.pantu, lūdz apvienot vienā tiesvedībā izskatāmo lietu ar Senāta tiesvedībā esošo lietu Nr. SKA-135/2022 (A420312417), kas ierosināta pēc AS „Pilsētas zemes dienests” pieteikuma par centra 2017.gada 7.septembra lēmuma Nr. 22-pk atcelšanu un mantisko zaudējumu atlīdzināšanu. Pieteicēja uzskata, ka abu lietu administratīvo aktu pamatā esošie apstākļi ir savstarpēji saistīti.

Administratīvo lietu apvienošanu reglamentē Administratīvā procesa likuma 193.pants, kas ietverts likuma trešajā sadaļā „Tiesvedība pirmās instances tiesā”. Minētā panta otrā daļa būtībā paredz, ka tiesa var apvienot vienveidīgas administratīvās lietas, ja šāda apvienošana sekmē administratīvo lietu ātrāku un pareizāku izskatīšanu. Tādējādi administratīvo lietu apvienošana ir tās tiesas kompetencē, kas šīs lietas izskata pēc būtības. Turklāt pieteicējas norādītajā lietā Nr. SKA-135/2022 (A420312417) AS „Pilsētas zemes dienests” komercdarbībā ir konstatēti atšķirīgi pārkāpumi, proti, apstākļi ir atšķirīgi no izskatāmās lietas.

Līdz ar to Senātam kā kasācijas instances tiesai nav pamata lemt par lietu apvienošanu vienā tiesvedībā.

[8] Pieteicēja arī lūdz apturēt tiesvedību lietā līdz Satversmes tiesas nolēmuma lietā Nr. 2020-24-01 spēkā stāšanās brīdim.

Minētā lieta Satversmes tiesā ierosināta sakarā ar AS „Pilsētas zemes dienests” konstitucionālo sūdzību par Pievienotās vērtības nodokļa likuma 1.panta 14.punkta „c” apakšpunkta, ciktāl tas attiecas uz zemes iznomāšanu piespiedu nomas gadījumos, atbilstību Satversmes 91.panta pirmajam teikumam un 105.panta pirmajam, otrajam un

trešajam teikumam. 2020.gada 11.novembrī Satversmes tiesa minētajā lietā nolēma uzdot prejudiciālos jautājumus Eiropas Savienības Tiesai par Padomes 2006.gada 28.novembra direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 135.panta 1.punkta „1” apakšpunkta interpretāciju.

Senāts secina, ka izskatāmajā lietā strīda būtība nav saistīta ar tiesisko regulējumu par pievienotās vērtības nodokļa piemērošanu zemes iznomāšanas pakalpojumiem piespiedu nomas gadījumos. Tāpēc Senāts atzīst, ka nav pamata apturēt tiesvedību līdz Satversmes tiesas nolēmuma lietā Nr. 2020-24-01 spēkā stāšanās brīdim.

[9] Lietā ir strīds par to, vai pieteicējas īstenotā komercprakse ir bijusi negodīga – profesionālajai rūpībai neatbilstoša un patērētāja ekonomisko rīcību negatīvi ietekmējoša un maldinoša, kā arī vai pieteicējas pārkāpums ir bijis ilgstošs.

[10] Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma mērķis ir nodrošināt patērētāju tiesību un ekonomisko interešu aizsardzību, aizliedzot komercprakses īstenotājiem izmantot negodīgu komercpraksi attiecībā pret patērētājiem (*2.pants*).

Ar šo likumu tiek aizliegta negodīga komercprakse (*4.panta pirmā daļa*). Par negodīgu komercpraksi citstarp uzskata komercpraksi, kas neatbilst profesionālajai rūpībai un būtiski negatīvi ietekmē vai var būtiski negatīvi ietekmēt tāda vidusmēra patērētāja vai tādas patērētāju grupas vidusmēra pārstāvja ekonomisko rīcību attiecībā uz precī vai pakalpojumu, kam šī komercprakse adresēta vai ko tā skar (*4.panta otrās daļas 1.punkts*), un maldinošu komercpraksi (*4.panta otrās daļas 2.punkts*).

Likuma II nodaļā ietverts regulējums par to, kāda komercprakse uzskatāma par profesionālajai rūpībai neatbilstošu un patērētāja ekonomisko rīcību negatīvi ietekmējošu. Atbilstoši likuma 6.pantam par profesionālajai rūpībai neatbilstošu uzskatāma komercprakse, kas netiek īstenota ar tāda līmeņa prasmi un rūpību, ko patērētājs var pamatoti sagaidīt un kas atbilst attiecīgajā saimnieciskās vai profesionālās darbības jomā vispārātzītai godīgai tirgus praksei un labas ticības principam. Savukārt par patērētāja ekonomisko rīcību būtiski negatīvi ietekmējošu saskaņā ar likuma 7.panta pirmo daļu uzskatāma tāda komercprakse, kura būtiski mazina patērētāja iespēju pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu un kuras rezultātā patērētājs var pieņemt tādu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu, kādu citādi nebūtu pieņēmis.

Likuma III nodaļā ietverts regulējums par to, kāda komercprakse uzskatāma par maldinošu. Proti, komercpraksi uzskata par maldinošu, ja, ņemot vērā visus apstākļus, patērētājs tās ietekmē pieņem vai var pieņemt tādu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu, kādu viņš citādi nebūtu pieņēmis (*9.panta pirmā daļa*). Likumā arī identificēti konkrēti gadījumi, kādos komercprakse uzskatāma par maldinošu. Tostarp atbilstoši likuma 9.panta pirmās daļas 1.punktam komercprakse uzskatāma par maldinošu, ja tās ietvaros tiek sniegta nepatiesa informācija vai šī informācija jebkādā veidā, tostarp vispārējās pasniegšanas ziņā, maldina vai varētu maldināt vidusmēra patērētāju pat tad, ja faktiski ir pareiza.

No minētajām tiesību normām izriet, ka viens no priekšnoteikumiem, lai konkrētas personas darbību vai bezdarbību, kas tieši saistīta ar tirdzniecības veicināšanu, preces pārdošanu vai pakalpojuma sniegšanu, būtu pamats atzīt par negodīgu komercpraksi, ir tas, ka attiecīgajai darbībai vai bezdarbībai ir jābūt vērstai uz patērētāju – proti, fizisku personu, kas izsaka vēlēšanos iegādāties, iegādājas vai varētu iegādāties vai izmantot precī vai pakalpojumu nolūkam, kurš nav saistīts ar tās saimniecisko vai profesionālo darbību (sk. arī *1.panta pirmās daļas 2.punktu un otro daļu kopsakarā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 1.panta*

3.punktu). Turklāt konkrētajai darbībai vai bezdarbībai ne tikai jābūt vērstai uz patērētāju, bet jābūt tādai, kuras rezultātā patērētājs pieņem vai var pieņemt tādu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu, kādu tas citādi nebūtu pieņēmis, – tā ir visus trīs negodīgas komercprakses veidus (proti, profesionālajai rūpībai neatbilstošas un patērētāja ekonomisko rīcību negatīvi ietekmējošas, maldinošas un agresīvas komercprakses) vienojošā pazīme (7.panta pirmā daļa, 9.panta pirmā daļa un 12.panta pirmā daļa) (Senāta 2020.gada 27.novembra sprieduma lietā Nr. SKA-407/2020 (ECLI:LV:AT:2020:1127.A420139417.9.S) 7.punkts).

[11] Pieteicēja kasācijas sūdzībā iebilst pret tiesas secinājumu, ka pieteicēja ir pieļāvusi profesionālajai darbībai neatbilstošu komercpraksi. Pieteicēja nepiekrīt tam, ka ir pieņēmusi ārpusstiesas parāda piedziņai tādu maksājumu saistību, kas nav atzīstams par parādu Parādu ārpusstiesas atgūšanas likuma izpratnē un ka kreditoram nav tiesību veikt zemes nomas maksas parāda piedziņu, pirms ir panākta vienošanās ar dzīvokļu īpašniekiem vai arī maksāšanas pienākums ir noteikts ar tiesas spriedumu. Pieteicēja norāda, ka tas ir pretrunā ar Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 17.⁴panta ceturto daļu un jaunāko Senāta tiesu praksi un judikatūru un pārkāpj dzīvokļu īpašnieku tiesības.

Minētie argumenti nav pamatoti.

[12] Parādu ārpusstiesas atgūšanas likuma 1.panta 1.punkts noteic parāda jēdzienu – parāds ir maksājumu saistības, kas nav izpildītas tiesiskā darījumā vai tiesību aktā noteiktajā termiņā. Šā likuma 1.panta 2.punkts definē, ka parādnieks ir fiziskā persona, kura tiesiskā darījumā vai tiesību aktā noteiktajā termiņā vai kārtībā nav izpildījusi maksājuma saistības, ko uzņēmusies ar tiesisku darījumu vai kas noteiktas tiesību aktos, un kura darbojas ārpus savas saimnieciskās vai profesionālās darbības ietvariem.

Parādu ārpusstiesas atgūšanas likuma 7.panta pirmajā daļā noteikts, ka, uzsākot parāda atgūšanu, kreditors vai parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzējs rakstveidā paziņo parādniekam par parāda esību un aicina labprātīgi izpildīt kavētās maksājuma saistības. Paziņojumā sniedzama šāda informācija: par kreditoru; par parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzēju; uz kāda tiesiska pamata parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzējs ieguvis tiesības atgūt; kreditora prasījuma rašanās tiesisko pamats – kreditora un parādnieka noslēgtā darījuma veids, darījuma noslēgšanas datums un darījuma priekšmets; parāda apmērs; parāda atgūšanas izdevumi; parāda atmaksas kārtība un termiņš, informācija par iespēju izteikt pamatotus rakstveida iebildumus pret parāda esību, tā apmēru un samaksas termiņu (iebildumu izteikšanai atvēlēta ne mazāk kā 21 diena no paziņojuma saņemšanas dienas).

No minētajām tiesību normām secināms, ka parāds Parādu ārpusstiesas atgūšanas likuma izpratnē ir maksājuma saistības, ko fiziska persona ir uzņēmusies ar tiesisku darījumu vai kas noteikts tiesību aktos, bet kas nav izpildītas tiesiskā darījumā vai tiesību aktā noteiktajā termiņā. No minētā likuma 7.panta pirmās daļas izriet, ka, lai uzsāktu parāda atgūšanu, parāda atgūšanas pakalpojuma sniedzējam ir jābūt zināmai konkrētai informācijai par kreditora prasījuma rašanās tiesisko pamatu, parāda apmēru, atmaksas kārtību un termiņu.

[13] Pieteicēja pareizi norādījusi, ka zemes piespiedu normas attiecības regulē likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” 50. un 54.pants un likuma „Par zemes reformu Latvijas Republikas pilsētās” 12.panta 2.¹daļa. Likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” 50.panta pirmās daļas 3.punkts noteic privatizētā objekta īpašnieka pienākumu slēgt zemes nomas līgumu vai pilnvarot dzīvojamās mājas pārvaldītāju

un apsaimniekotāju slēgt zemes nomas līgumu ar tā zemes gabala īpašnieku — fizisko vai juridisko personu —, uz kura atrodas privatizētais objekts. Savukārt minētā likuma 54.panta pirmā daļa noteic zemes īpašnieka pienākumu noslēgt zemes nomas līgumu ar privatizētā objekta īpašnieku. Saskaņā ar likuma „Par zemes reformu Latvijas Republikas pilsētās” 12.panta 2.¹daļu, ja uz šā panta otrajā daļā minētās zemes atrodas daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas, zemes nomas maksu nosaka, pusēm rakstveidā vienojoties.

Piespiedu nomas tiesiskās attiecības ir saistību tiesības, kas atbilstoši Civillikuma 1402.pantam rodas vai nu no tiesiska darījuma, vai no neatļautas darbības, vai pēc likuma. Ja uz zemes esošā ēka (būve) ir patstāvīgs īpašuma objekts, kas nepieder zemes īpašniekam, starp zemes un ēkas īpašnieku pastāv piespiedu nomas tiesiskās attiecības. Šī tiesiskā attiecība – piespiedu noma – rodas uz likuma pamata ar īpašuma tiesiska valdījuma iegūšanas brīdi (*Satversmes tiesas 2009.gada 13.februāra sprieduma lietā Nr. 2008-34-01 12.punkts, Senāta 2016.gada 26.oktobra sprieduma lietā Nr. SKC-336/2016 (C39057712) 10.2.punkts*).

Piespiedu nomas tiesiskajās attiecībās zemes nodošana lietošanā nenotiek, jo nekustamā īpašuma reformas rezultātā izveidojies zemes lietojums turpina pastāvēt, kā arī ar likumu ir noteiktas gan zemes īpašnieka tiesības saņemt nomas maksu, gan ēkas īpašnieka tiesības lietot zemi un pienākums veikt samaksu par lietoto nomas priekšmetu (*Senāta 2016.gada 30.maija spriedums lietā Nr. SKC-118/2016 (C17166308), 9.2.punkts, 2016.gada 23.novembra spriedums lietā Nr. SKC-287/2016 (C20136206), 17.1.punkts*).

Tomēr pastāvot piespiedu nomas attiecībām, kas izveidojušās uz likuma pamata, tās var tiesiski risināt dažādi, piemēram: 1) abas puses vienojas par zemes nomas attiecībām, brīvprātīgi vienojoties; 2) ja abas puses nespēj vienoties, pēc ieinteresētās personas prasības pieteikuma, pušu piespiedu nomas tiesisko attiecību ietvaru nosaka tiesa, nosakot zemes nomas līguma būtiskās sastāvdaļas. Senāts ir norādījis, ka minētās normas nav tulkojamas kā likumdevēja griba vienai pusei uzspiest otras puses subjektīvu vēlmi un pēc tiesas pavēles parakstīt nomas līgumu, bet gan kā zemes un ēkas īpašniekam dots uzdevums savstarpēji saistīties, noslēdzot līgumu atbilstoši brīvprātības principam. Savukārt, ja vienošanās par līguma noteikumiem nenotiek (strīda gadījumā) nomas tiesisko attiecību konstatāciju (atzīšanu) veic tiesa, nodibinot ar tiesas spriedumu nomas līguma būtiskās sastāvdaļas (Civillikuma 2124.pants) Citiem vārdiem, tiesa nosaka nomas maksu (ievērojot likumā noteiktos nomas maksas ierobežojumus), neuzliekot pusēm pienākumu noslēgt rakstveida līgumu, jo tiesas spriedums, ar kuru konstatētas piespiedu nomas attiecības, aizstāj jebkāda cita akta taisīšanu (sal. *Senāta 2016.gada 3.novembra spriedums lietā Nr. SKC-255/2016 (C17116307), 9.4.punkts, 2019.gada 8.februāra spriedums lietā Nr. SKC-5/2019 (ECLI:LV:AT:2019:0208.C28409512.2.S) 8.4.punkts*).

[14] Tiesa no lietā esošajiem materiāliem konstatējusi, ka pakalpojuma sniedzēja kā zemes īpašnieka un uz zemes esošo dzīvojamo māju dzīvokļu īpašnieku starpā brīdī, kad pakalpojuma sniedzējs nodeva un pieteicēja uzsāka atgūt parādus no patērētājiem ārpusstiesas ceļā, zemes nomas līgumi nav noslēgti un pušu starpā nav spēkā stājies tiesas spriedums, kurā šīs attiecības ir konstatētas un noteiktas to būtiskās sastāvdaļas. Arī tiesību aktos nav noteikts piespiedu zemes nomas samaksas termiņš. To atzīst arī pieteicēja, taču uzskata, ka piespiedu nomas attiecības, kas pastāv uz likuma pamata, ir pietiekamas parāda atgūšanas darbību veikšanai. Šāds uzskats ir pretējs gan tiesiskajam regulējam, gan judikatūras atziņām par piespiedu zemes nomas attiecībām un nomas maksas noteikšanas kārtību.

Ņemot vērā šā sprieduma 12. un 13.punktā minētās tiesību normas un tiesas konstatētos faktiskos apstākļus, Senāts atzīst, ka tiesa pamatoti secinājusi, ka parāds, kura atgūšana tika nodota pieteicējai, nav uzskatāma par parādu Parādu ārpustiesas atgūšanas likuma 1.panta 1.punkta izpratnē. Savukārt pieteicēja, uzsākot šāda parāda atgūšanas darbības, ir pieļāvusi profesionālajai rūpībai neatbilstošu, tātad negodīgu komercpraksi.

[15] Nav pamatota arī pieteicējas atsaukšanās uz Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 17.⁴panta ceturto daļu. Minētā tiesību norma noteic, ka pakalpojuma sniedzēja pienākums ir kontrolēt dzīvojamās mājas īpašnieka maksājumus par sniegto pakalpojumu, un uzskaita maksājumu kontroles pienākumus: 1) sagatavot un izsniegt izziņu par maksājumiem; 2) sagatavot paziņojumu par parāda esamību un nodot to adresātam; 3) savlaicīgi celt tiesā prasību pret dzīvojamās mājas īpašnieku par maksājumu saistību neizpildi vai nepienācīgu izpildi.

Pieteicēja uzskata, ka no minētās tiesību normas izriet zemes īpašnieka pienākums pirms vēršanās tiesā informēt dzīvokļu īpašnieku par izveidojušos zemes nomas maksas parādu. Taču, ja pieteicēja uzskata, ka ir piemērojama minētā tiesību norma, tad pieteicējai būtu jāņem vērā arī 17.⁴panta otrā daļa, kas noteic, ka pakalpojuma sniedzēja pienākums ir noslēgt ar dzīvojamās mājas īpašnieku pakalpojuma līgumu un nodrošināt dzīvojamās mājas īpašniekam iespēju norēķināties par pakalpojumu kārtībā, kādu atbilstoši šā likuma 17.³panta noteikumiem izvēlēties dzīvojamās mājas īpašnieks. Proti, pakalpojuma sniedzēja pienākums kontrolēt dzīvojamās mājas īpašnieka maksājumus par sniegto pakalpojumu ir aplūkojams kopsakarā ar pakalpojuma sniedzēja pienākumu noslēgt pakalpojuma līgumu.

[16] Pieteicēja iebilst arī pret tiesas secinājumu, ka pieteicēja ir pieļāvusi maldinošu komercpraksi. Pieteicēja uztur savu apgalvojumu, ka piespiedu nomas jautājumos līdz 2017.gadam tiesu prakse bija vienota, jo pieteicējai nav zināmi spriedumi, kuros tiktu noraidīta pareizi celta prasība par zemes nomas maksas piedziņu. Pieteicēja uzsver, ka 2017.gada februārī tai nebija zināma pretēja tiesu prakse, tai izdevās atrast tikai vienu spriedumu, kurā piespiedu nomas attiecībām tika piemērots Komerclikuma 406.pants (Ventspils tiesas 2016.gada 1.decembra spriedums lietā Nr. C30636016). Pieteicēja norāda, ka par maldinošu nevar atzīt informēšanu par Civilprocesa likuma 41. un 44.panta regulējumu par valsts nodevas summu apmēru. Pieteicēja norāda vairākas Senāta lietas, kurās atzīts, ka tās zemes īpašniekam, uz kuras atrodas daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas, ir tiesības saņemt nomas maksu. Tiesas secinājums, ka pirms nomas maksas pieprasīšanas zemes īpašniekam sākotnēji jāvēršas tiesā ar prasību par zemes nomas līguma noslēgšanu (un nomas maksas piedziņu), ir prettiesisks un nepamatots, jo neatbilst nevienai no likuma interpretācijas metodei.

Minētie argumenti nav pamatoti.

[17] Lietā nav strīda un par maldinošu nav atzīta pieteicējas sniegtā informācija, ka zemes īpašniekam ir tiesības saņemt nomas maksu no dzīvojamo māju dzīvokļu īpašniekiem. Par to, ka vienošanās par zemes nomas līguma noteikumiem var notikt brīvprātīgi vai strīda gadījumā nomas līguma būtiskās sastāvdaļas nosaka tiesa, izrietēja tostarp no Senāta judikatūras jau pirms 2017.gada februāra (sk. šā sprieduma 13.punktu), līdz ar to nav pamatots pieteicējas uzskats, ka zemes īpašnieks var vienpusēji noteikt nomas maksu, nevienojoties ar dzīvokļu īpašniekiem vai nevēršoties tiesā strīda gadījumā. Apgabaltiesa ir konstatējusi, ka no pieteicējas interneta vietnē <http://tiesuprakse.weebly.com> Senāta spriedumā lietā Nr. SKA-336/2016

ietverto frāžu atreferējuma, kaut arī tās ir atreferētas pareizi, patērētāji var secināt, ka līgums vispār nav jāslēdz, ka tā ir tikai zemes īpašnieka griba slēgt līgumu vai nē, nevis abu pušu apspriests jautājums – slēgt zemes nomas līgumu vai nē un ar kādiem būtiskajiem nosacījumiem. Šādu informāciju tiesa pamatoti ir atzinusi par maldinošu.

[18] Tiesa pamatoti ir norādījusi, ka nenoliedzami pieteicējai ir tiesības atsaukties uz tiesu praksi lietās, kur tiesas spriedums ir bijis par labu zemes īpašniekam. Tomēr pieteicēja kā stabilu tiesu praksi ir norādījusi zemāku instanču nolēmumus. Senāts norāda, ka jēdziens *tiesu prakse* ir plašs jēdziens, kas apzīmē tiesu nolēmumu kopumu, un var būt gan laba, gan slikta tiesu prakse. Savukārt, piemērojot un interpretējot tiesību normas ir jāņem vērā judikatūra (piemēram, Administratīvā procesa likuma 4.panta otrā daļa). Ar jēdzienu *judikatūra* saprot (galvenokārt) augstāko tiesu pieņemtu nolēmumu kopumu, līdzīgu jautājumu vai gadījumu atrisinājumu, kas satur juridiskas atziņas. Senāts vērš pieteicējas uzmanību uz to, ka stabila judikatūra konkrētā jautājumā var izveidoties, ja vairākās līdzīgas lietas ir izskatītas Senātā, un par konkrēto jautājumu vairākās lietās ir izdarīti līdzīgi secinājumi Senātā.

Tiesa ir vērtējusi, ka konkrētajā gadījumā lielākajā daļā pieteicējas norādīto tiesas spriedumu konkrētais dzīvokļa īpašnieks nav piedalījies tiesas sēdēs, nav sniedzis paskaidrojumus, nav norādījis uz noilgumu u.tml., kas ir skaidrojams ar patērētāja kā ekonomiski vājākās puses tiesību konceptu, jo bieži vien dzīvokļa īpašnieks nevar atļauties algot juristu, saņemt juridisko palīdzību, izprast tiesas procesu un tā nozīmi. Līdz ar to tiesas, īstenojot sacīkstes principu, vispār nav vērtējušas noilguma iestāšanos, attiecīgi tiesas spriedums ir bijis zemes īpašniekam labvēlīgs. Savukārt lietās, kurās dzīvokļa īpašniekam ir bijusi nodrošināta juridiskā palīdzība, viņš ir izpratis tiesas procesu un sacīkstes principu, kā arī norādījis tiesai uz Komerclikuma 406.pantā noteikto noilgumu, tiesa ir to vērtējusi un atzinusi par piemērojamu.

Tāpat jāņem vērā, ka minētais jautājums tika izskatīts arī Senātā, par šo jautājumu tika izdarīti citādāki secinājumi nekā zemāko instanču nolēmumos. Var piekrist pieteicējai, ka minētā Senāta judikatūra ir izveidojusies pēc tam, kad pieteicēja bija jau nosūtījusi paziņojumus.

Senātam, izskatot lietas ar tādiem apstākļiem kā izskatāmajā lietā, izveidojusies judikatūra par Komerclikuma 406.panta piemērošanu zemes piespiedu nomas tiesiskajām attiecībām, kurās zemes īpašnieks ir komersants, atzīts, ka Komerclikuma 388.pantā ietvertais komercdarījuma jēdziens ir iztulkojams paplašināti, saprotot ar to katru uz peļņas gūšanu vērstu darbību vai rīcību (arī darījumam līdzīgu darbību), kuru komersants izdara savas komercdarbības ietvaros un kas rada prasījuma tiesības. Ikviens komersanta prasījums, kura īstenošana pēc satura atbilst Komerclikuma 1.panta otrajā daļā definētajam komercdarbības jēdzienam (vērst uz peļņas gūšanu), ir pakļauts Komerclikuma 406.panta tvērumam. Tas izriet no komerciesiskā noilguma regulējuma mērķa – radīt tiesisko stabilitāti un noteiktību komerciesiskajā apgrozībā. Komersantam kā profesionālam tiesisko attiecību dalībniekam ir zināšanas un iespējas savlaicīgi kārtot savas lietas. Tādējādi, ja komersanta (zemes īpašnieka) zemes piespiedu nomas tiesiskās attiecības atbilst komercdarījuma jēdzienam, tad no šīm attiecībām izrietošajiem prasījumiem piemērojams Komerclikuma 406.pantā paredzētais triju gadu noilguma termiņš (sk. *Senāta 2019.gada 30.maija sprieduma lietā Nr. SKC-104/2019 (ECLI:LV:AT:2019:0530.C30524615.3.S) 8.1.punkts, 2019.gada 28.jūnija sprieduma lietā Nr. SKC-159/2019 (ECLI:LV:AT:2019:0628.C30528315.6.S) 9.1.punkts, 2019.gada 28.jūnija sprieduma lietā Nr. SKC-172/2019 (ECLI:LV:AT:2019:0628.C30522215.5.S) 11.2.punkts,*

2019.gada 9.jūlija sprieduma lietā Nr. SKC-116/2019 (ECLI:LV:AT:2019:0709.C30486615.2.S) 9.punkts, 2019.gada 17.jūlija sprieduma lietā Nr. SKC-43/2019 (ECLI:LV:AT:2019:0717.C30601915.2.S) 7.punkts).

Tiesa spriedumā norādīja arī uz vairākiem zemāku instanču nolēmumiem, kuros tika atzīts, ka tiesiskām attiecībām, kuru ietvaros tiek pieprasīta zemes nomas maksa un kurām ir komercdarījuma pazīmes, ir piemērojams Komerclikuma 406.pantā noteiktais trīs gadu termiņš. Tādējādi tiesa pamatoti atzina, ka pieteicēja ir sniegusi maldinošu informāciju patērētājiem par konkrētas judikatūras esamību, kaut arī vairākos jautājumos pastāvēja pušu viedokļu atšķirības un tiesu prakse strīdīgajos jautājumos vēl veidojās.

[19] Savukārt Senāta spriedumos lietā Nr. SKC-40/2016 un Nr. SKC-198/2016 tika secināts, ka zemes īpašnieka rīcība, iekasējot zemes nomas maksu piespiedu zemes nomas gadījumā, nenotiek tiesisku darījumu, kas saistīti ar komercdarbību, ietvaros. Līdz ar to tiem arī nebija piemērojams Komerclikumā noteiktais noilguma termiņš. Taču, kā jau tiesa pamatoti norādīja, iepriekš minētajās lietās zemes īpašnieki bija fiziskas personas un nebija reģistrētas kā komersanti, attiecīgi uz viņiem neattiecās Komerclikuma regulējums. Savukārt izskatāmajā lietā zemes īpašnieks ir AS „Pilsētas zemes dienests”. Līdz ar to izskatāmās lietas apstākļi atšķiras no iepriekš minētajām lietām.

Pieteicēja pamatoti norāda, ka tikai pēc tam, kad paziņojumi nosūtīti 2017.gada 6.februārī, Senātā ir izskatītas vairākas lietas ar līdzīgiem apstākļiem kā šajā lietā (tieši ņemot vērā zemes īpašnieka statusu) un līdz ar to ir izveidojusies judikatūra par zemes nomas maksas piedziņu komercdarbības ietvaros. Tomēr norādāms, ka jautājumā par zemes nomas maksas piedziņu ar tādiem faktiskajiem apstākļiem kā izskatāmajā lietā līdz 2017.gada 6.februārim lietas netika izskatītas Senātā, līdz ar to pieteicējai nebija pamata zemāku instanču nolēmumus definēt kā stabilu tiesu praksi, kas piemērojama arī izskatāmajā lietā. Lietojot šādus tendenciozus apzīmējumus, pieteicēja rīcības dēļ patērētāji pieņēmuši tādos lēmumus un veikuši darbības, kuras, iespējams, nebūtu veikuši, ja šī informācija netiktu norādīta.

[20] Tiesa ir konstatējusi, ka pieteicēja paziņojumus patērētājiem nosūtīja vienā dienā – 2017.gada 6.februārī. Par minēto faktu lietā nav strīda. Pieteicēja uzskata, ka tiesa kļūdaini secinājusi, ka pieteicējas pieļautais pārkāpums ir bijis ilgstošs, jo atzinusi, ka tas izpaudies, trešajām personām (advokātam un Tiesu administrācijai) interneta mājaslapā publicējot spēkā stājušos Augstākās tiesas nolēmumus.

Minētais arguments nav pamatots.

Apgabaltiesa konstatēja, ka pieteicēja papildus paziņojumu nosūtīšanai savās interneta vietnēs ir iepazīstinājusi ar judikatūru un tiesu nolēmumiem, kas it kā apstiprina pieteicējas viedokļa par zemes nomas maksas piedziņas veikšanu pret patērētājiem pareizību. Piemēram, pieteicējas nosūtītajiem paziņojumiem pievienotajā dokumentā „Atbildes uz biežāk uzdotajiem jautājumiem par piespiedu zemes nomu” ietverta norāde uz interneta vietni <http://tiesuprakse.weebly.com>. Un šajā interneta vietnē maldinošā informācija ir bijusi iekļauta ilgstoši (arī līdz apgabaltiesas sprieduma sastādīšanai).

Apgabaltiesa pamatoti vērsusi pieteicējas uzmanību, ka pārkāpuma ilgums nav vienīgais un izšķirošais apstākļis, kuru centrs ņēma vērā, nosakot sodu.

[21] Nav pamatots pieteicējas arguments, ka tiesas spriedums balstās uz pieņēmumiem, kas nav pārbaudīti. Tiesa spriedumā ir vērtējusi pieteicējas sniegto informāciju patērētājiem,

par kuras saturu pieteicēja nav iebildusi. Pieteicēja nav arī norādījusi kādus konkrētus pierādījumus, kurus tiesa nebūtu vērtējusi lietā.

[22] Ņemot vērā iepriekš minēto, Senāts atzīst, ka apgabaltiesa pamatoti secināja, ka pārsūdzētais lēmums ir tiesisks.

Kasācijas sūdzības argumenti nenorāda uz apgabaltiesas pieļautiem materiālo vai procesuālo tiesību normu pārkāpumiem, kas būtu par pamatu apgabaltiesas sprieduma atcelšanai. Tādējādi apgabaltiesas spriedums ir atstājams negrozīts, savukārt pieteicējas kasācijas sūdzība ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta pirmās daļas 1.punktu un 351.pantu, Senāts

nosprieda

atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2019.gada 12.jūlija spriedumu, bet SIA „Vienotais norēķinu centrs” kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

L. Slica

D. Makarova

V. Poķis